

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissově a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Herspická – správa nemovitostí, spol. s r.o.**, se sídlem Strážní 852/7, Brno, zast. JUDr. Ondřejem Doležalem, advokátem, se sídlem Koliště 1912/13, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) M. B., II) L. B., III) F. P., zast. Mgr. Michalem Zahutou, advokátem, se sídlem Veveří 365/46, a IV) V. P., zast. Mgr. Michalem Zahutou, advokátem, se sídlem Veveří 365/46, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. JMK98052/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2023, č. j. 30 A 190/2017-361,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení I) až IV) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ing. arch. M. T. – autorizovaný inspektor (původně taktéž žalobce), vydal dne 4. 3. 2010 certifikát č. j. 711007 (dále také jen „napadený certifikát“), podle § 117 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 10 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu. V něm stvrdil, že stavba „*Brno – Ivanovice, Obchodní centrum – Hobby Market, na pozemcích č. parc. 965/1, 965/112, 965/138, 965/139, 965/140, 965/142, 965/143, 965/150, 965/152, 965/154, 965/155, 965/158, 965/159, 965/160, 965/161, 965/162, 965/164, 965/171, 965/206, 965/274, 1126/2, 1126/4, 1126/5, 1126/12, 1126/13, 1126/23, 1126/33, vše v k. ú. Ivanovice*“ (dále také jen „předmětná stavba“) může být podle ověřené dokumentace a připojených dokladů po právu provedena.

[2] Proti napadenému certifikátu brojili žadatelé, mezi nimi i osoby zúčastněné na řízení I) až IV), žádostí o vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu o tom, že žalobkyni nevzniklo právo provést předmětnou stavbu, tudíž že právní vztah založený napadeným certifikátem nevznikl. Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 10. 3. 2017, č. j. MMB/0104559/2017 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), rozhodl, že žalobkyni právo stavby stvrzené napadeným certifikátem nevzniklo.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017, č. j. JMK 98052/2017, sp. zn. S-JMK 66524/2017/OÚPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání autorizovaného inspektora a žalobkyně (dále společně jen „původní žalobci“) a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

II.

[4] Žalobami u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se původní žalobci samostatnými žalobami domáhali zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud nejprve usnesením ze dne 29. 1. 2019, č. j. 30 A 190/2017-87, spojil řízení o těchto žalobách ke společnému projednání a poté rozsudkem ze dne 25. 9. 2019, č. j. 30 A 190/2017-179 (dále jen „první rozsudek“), žaloby zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 29. 4. 2022, č. j. 4 As 431/2019-104 (dále jen „zrušující rozsudek“), v řízení o kasační stížnosti původních žalobců první rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem tohoto postupu byla skutečnost, že nebylo zřejmé, zda krajský soud disponoval při přezkumu napadeného rozhodnutí úplným správním spisem, který byl nezbytný pro posouzení řešených sporných otázek.

[6] Krajský soud poté, co obstaral podle závazného pokynu kasačního soudu kompletní spisovou dokumentaci, a poté, co usnesením ze dne 10. 11. 2022, č. j. 30 A 190/2017-293, odmítl žalobu autorizovaného inspektora Ing. M. T. z důvodu neodstranitelné překážky řízení na jeho straně, v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu žalobkyně zamítl.

[7] Krajský soud především považoval napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Žalovaný v něm předestřel, jakými úvahami byl při své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených v napadeném rozhodnutí.

[8] Následně krajský soud poukázal na to, že v řízení před správními orgány vystupovalo jedenáct žadatelů, mezi nimiž byly i osoby zúčastněné na řízení I) až IV). Pro rozhodnutí o tom, že nevzniklo právo provést předmětnou stavbu, postačovalo, aby i jen jedna tato osoba v postavení žadatele byla osobou, která měla být účastníkem „nezkráceného“ stavebního řízení. Podle krajského soudu takovými osobami byly bezpochyby všechny osoby zúčastněné na řízení, neboť ty byly prokazatelně účastníky původně vedeného „nezkráceného“ stavebního řízení o předmětné stavbě, jež bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žádosti ze strany žalobkyně, která následně využila k provedení stavby certifikátu

pokračování

autorizovaného inspektora. Ve vztahu k ostatním žadatelům, kteří nevystupovali v řízení o žalobě, krajský soud dodal, že jejich potenciálním účastenstvím ve správním řízení se detailně nezabýval, neboť přinejmenším vůči osobám zúčastněným na řízení obстоjí závěry žalovaného vyslovené v napadeném rozhodnutí.

[9] Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky týkající se způsobu obrany žadatelů proti napadenému certifikátu a chybějící aktivní věcné legitimace žadatelů, resp. osob zúčastněných na řízení. V tomto směru odkázal krajský soud na svůj předchozí rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 30 A 12/2014-99, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 52/2016-84. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal na závěry vyplývající z rozsudku téhož soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 66/2016-104, v němž se zabýval obdobnými otázkami, a především vypořádal rozpor mezi usnesením zvláštního senátu ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012-9 (dále také jen „usnesení zvláštního senátu“), a usnesením Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. II. ÚS 439/16. Na základě zmíněné judikatury Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dovodil, že osoby, které mohly být dotčeny vznikem práva stavby na základě certifikátu autorizovaného inspektora, mohou využít postup podle § 142 správního řádu. Prokázání nezbytnosti podání žádosti o vydání rozhodnutí podle tohoto ustanovení přitom automaticky vyplývá již z toho, že pro tyto dotčené osoby jde o jediný způsob obrany proti zásahům do jejich práv. Tvrdí-li tedy žadatel v řízení podle § 142 správního řádu, že je osobou, jež byla ve zkráceném stavebním řízení opomenuta, jako ten, kdo má právo uplatnit námitky proti provádění stavby, považuje se pro účely vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu podmínka prokázání, že je takové rozhodnutí nezbytné pro uplatnění jeho práv, za splněnou.

[10] Krajský soud poukázal na to, že § 117 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, počítá s participací osob, jež by byly účastníky stavebního řízení i na jeho zkrácené formě. Podmínkou účastenství totiž není, aby bylo vyhověno věcným námitkám. Správní orgány zkoumají reálnost zásahu do práv účastníka až v rámci věcného posouzení. Účastenství tak obстоjí samo o sobě bez toho, aby následně muselo vést k příznivému rozhodnutí. Žadatelé, resp. osoby zúčastněné na řízení tudíž v nynější věci nemuseli již v žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu uvést, jaké konkrétní námitky hodlají v případném navazujícím řízení vznášet. Stavební úřad měl pouze posoudit, zda by byli tito žadatelé účastníky stavebního řízení v materiálním smyslu a zda s nimi jako s účastníky bylo jednáno ve zkráceném stavebním řízení. V předmětné věci přitom nebylo sporu o tom, že s osobami zúčastněnými na řízení jako s účastníky řízení jednáno nebylo.

[11] Krajský soud se dále věnoval splnění podmínky, zda osoby zúčastněné na řízení byly účastníky řízení v materiálním smyslu, neboť původní žalobci tvrdili, že účastníky stavebního řízení být nemohli. Odkázal zde na judikaturu týkající se výkladu § 109 písm. e) stavebního zákona ve znění účinném před i po 31. 12. 2012 a uzavřel, že nejméně ti z žadatelů, kteří jsou v tomto řízení osobami zúčastněnými na řízení, mohli být přímo dotčeni na svém vlastnickém právu, a to jak stavbou samotnou [podle znění § 109 písm. e) stavebního zákona účinného před 31. 12. 2012], tak jejím prováděním [podle znění § 109 písm. e) stavebního zákona účinného po 31. 12. 2012]. Krajský soud poměřoval změny stavu způsobené výstavbou předmětné stavby, přičemž dospěl k závěru, že předmětnou stavbou

došlo ke značné změně poměrů v dané lokalitě. Rodinné domy osob zúčastněných na řízení se nacházejí v její blízkosti (cca 50 m a 57 m od předmětné stavby). Předmětná stavba je přímo viditelná z těchto rodinných domů a ochranný val neplní funkci zabránění výhledu na stavbu, včetně doprovodných jevů (světelný smog, hluk ze stavby). Z rozsahu charakteru stavby podle krajského soudu jednoznačně vyplývá možnost přímého dotčení vlastnických práv osob zúčastněných na řízení. Krajský soud tudíž uzavřel, že tyto osoby měly být účastníky řádného stavebního řízení, a proto měly být i účastníky zkráceného stavebního řízení.

III.

[12] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Stěžovatelka především namítá, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku. Má za to, že spisový materiál poskytnutý správními orgány je nadále neúplný a nesplňuje požadavky stanovené zákonem a zrušujícím rozsudkem. Spis stavebního úřadu vedený pod sp. zn. OUSR/MMB/0334282/2012 obsahuje nesrovnalosti spočívající v tom, že očíslování listů č. 133 až 137 bylo použito duálně. Ve spise stavebního úřadu sp. zn. OUSR/MMB/0171691/2018 bylo použito duálně číslování listů č. 64 až 68 a spis vedený žalovaným pod sp. zn. S-JMK 153606/2018 neobsahuje ani spisový přehled, ani číslování jednotlivých listů spisu. Řízení tak bylo opětovně zatíženo vadou, která mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku.

[14] Dále stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu o možnosti přezkumu napadeného certifikátu. Zastává názor, že certifikát autorizovaného inspektora nelze přezkoumávat v řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu. Poukazuje na to, že usnesení zvláštního senátu, o něž se závěry krajského soudu opírají, bylo překonáno rozhodovací praxí Ústavního soudu, konkrétně usnesením ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. II. ÚS. 439/16, ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 2794/16, či ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 2729/16. Tato judikatura Ústavního soudu nadto vychází z původní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, který zastával názor, že certifikát autorizovaného inspektora lze přezkoumat v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 a násl s. ř. s. Na základě uvedeného považuje za nesprávné usnesení zvláštního senátu, podle něž se lze proti certifikátu autorizovaného inspektora bránit v řízení podle § 142 správního řádu. Stěžovatelka poukazuje na to, že nároky, které zvláštní senát klade na certifikát autorizovaného inspektora ve zmíněném usnesení, jsou v zásadě shodné s nároky, které jsou kladeny na správní rozhodnutí. I to podporuje stěžovatelčin názor, že obranným mechanismem proti certifikátu autorizovaného inspektora je žaloba ve správním soudnictví, nikoliv postup podle § 142 správního řádu. Nesouhlasí tudíž ani se závěrem krajského soudu, že v případě následování judikatury Ústavního soudu by došlo k znemožnění ochrany veřejných subjektivních práv žadatelů (zde osob zúčastněných na řízení).

[15] Stěžovatelka dále obsáhle brojí proti usnesení zvláštního senátu a nesouhlasí s jeho závěry. Má za to, že nemůže obstát argument zvláštního senátu, že certifikát autorizovaného inspektora je vydáván na základě soukromoprávní smlouvy a zákon neupravuje žádný procesní postup při jeho vydávání. Poukazuje na rozsudek ze dne 4. 8. 2010,

pokračování

č. j. 9 As 63/2010-111, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že jednotlivé činnosti autorizovaný inspektor vykonává na základě § 117 stavebního zákona. Je tedy správním orgánem *sui generis* a jím vydaný certifikát má povahu správního rozhodnutí. Aniž by takové rozhodnutí bylo zrušeno nebo prohlášeno za nicotné, nelze deklarovat, že právo stavby nevzniklo. Stěžovatelka dodává, že certifikát autorizovaného inspektora vyvolává po jeho oznámení veřejnoprávní účinky, a ty nemohou být jednoduše „prohlášeny za neexistující“ na základě deklaratorního rozhodnutí správního orgánu podle § 142 správního řádu. Jednalo by se o zcela zásadní zásah do právní jistoty adresátů veřejné správy. Setrvává na tom, že adekvátním prostředkem ochrany je zde správní žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s.

[16] Stěžovatelka konfrontuje některé úvahy vyjádřené v usnesení zvláštního senátu se závěry, jež vyslovil Ústavní soud v plenárním nálezu ze dne 14. 3. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 40/22, podle nichž stavební zákon ve znění účinném do 31. 12. 2012 poskytoval stavebnímu úřadu kontrolní oprávnění ve vztahu k certifikátu autorizovaného inspektora, tudíž z § 117 odst. 4 stavebního zákona lze dovodit i povinnost stavebního úřadu rozhodnout o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení, pokud nebyly splněny podmínky pro vydání certifikátu. Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje i na to, že zvláštní senát své závěry o využití postupu podle § 142 správního řádu vyslovil ve svém usnesení toliko jako *obiter dictum*, nemající precedenční charakter. Jestliže tedy soudy následně převzaly takovou argumentaci bez podrobného odůvodnění, nelze ji považovat za zákonnou, splňující požadavky spravedlivého procesu. Oslabení judikurní autority názoru vyjádřeného v usnesení zvláštního senátu pak podle stěžovatelky potvrdil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 As 236/2018-19. Krajský soud se tudíž dopustil nezákonnosti, pokud dovodil neexistenci jiného nástroje k ochraně práv dotčených osob, než řízení podle § 142 správního řádu v souladu se závěry zvláštního senátu. Další důvod, proč využití postupu podle § 142 správního řádu odporuje zákonu, spatřuje stěžovatelka v časové neomezenosti jeho využití, což vytváří obrovskou právní nejistotu neslučitelnou se základními principy právního státu. Stěžovatelka je přesvědčena, že byly naplněny předpoklady, aby se krajský soud od právních názorů zvláštního senátu odchýlil. Jeho závěry by v takovém případě byly souladné jak s judikaturou Ústavního soudu, tak i předcházející judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[17] Stěžovatelka má za to, že i v případě, že by řízení podle § 142 správního řádu bylo správným procesním postupem pro přezkum napadeného certifikátu, neposoudil krajský soud správně otázku aktivní legitimace žadatelů k podání jejich žádosti podle uvedeného ustanovení. Podle stěžovatelky totiž žadatelům nepostačovalo pro zahájení řízení podle § 142 správního řádu *tvrdit*, že jsou osobami, jež byly ve zkráceném stavebním řízení opomenuty jako ti, kteří mají právo uplatnit námitky proti provádění stavby, ale tuto skutečnost byli povinni také *prokázat*. Aktivně legitimován je totiž podle uvedeného ustanovení ten, kdo prokáže, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jeho práv. Automatické přiznání aktivní legitimace žadatelům (dotčeným osobám), jak k věci přistoupil krajský soud, nelze dovodit ani z usnesení zvláštního senátu. Skutečnost, že postup podle § 142 správního řádu měl být jediným způsobem obrany proti zásahu do práv dotčených osob, je podle stěžovatelky nedostatečná pro „automatické“ přiznání aktivní legitimace osobám zúčastněným na řízení.

[18] Přestože se osoby zúčastněné na řízení rozhodly podat návrh na zahájení řízení o určení právního vztahu v procesním společenství s dalšími žadateli, byl tento návrh složen ze sedmi jednotlivých žádostí. Postavení jednotlivých žadatelů se od sebe diametrálně liší a na místo vypořádání otázky, zda by byli jednotliví žadatelé účastníky nezkráceného stavebního řízení, přistupovaly správní orgány i krajský soud k jejich návrhu zcela globálně. Bylo přitom třeba přezkoumat, zdali každý z těchto žadatelů splňoval podmínky k podání žádosti podle § 142 správního řádu samostatně. Lze totiž rozumně předpokládat, že splnění podmínek pro účastenství ve stavebním řízení již v dalších řízeních nebudou příslušné správní orgány či soudy přezkoumávat. Pokud by správní orgány dospěly k závěru, že některý z žadatelů není aktivně legitimován, nebylo možno ve vztahu k němu o návrhu rozhodnout. S ohledem na uvedené považuje stěžovatelka za nesprávný závěr krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného ob stojí minimálně ve vztahu ke čtyřem žadatelům (osobám zúčastněným na řízení) z původních jedenácti. Rozsudek krajského soudu je také vnitřně rozporný, neboť krajský soud zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí, v němž správní orgány posuzovaly aktivní legitimaci k podání žádosti pouze u některých žadatelů, ačkoliv rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno vůči všem původním žadatelům a krajský soud současně v napadeném rozsudku uvedl, že stavební úřad byl povinen posoudit, zda všichni tito žadatelé byli účastníky stavebního řízení.

IV.

[19] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení I) až IV) nevyužili svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

V.

[20] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Možnost účastníků řízení napadnout nové rozhodnutí krajského soudu kasační stížností je totiž omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno kasačním soudem; to neplatí, je-li jako kasační důvod uplatněna námitka, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[23] Ze zákazu opakované kasační stížnosti však dovodila judikatura nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky vyplývající především z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165. V něm rozšířený senát dovodil, že citované „ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. I tyto výjimky je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat [...] v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil,

pokračování

anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že [...] řešena být nemohla.“

[24] Jak již výše uvedeno, Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku shledal, že krajský soud zatížil řízení vadou, která měla za následek nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v tom, že při svém rozhodování vycházel z neúplného správního spisu, který však byl pro posouzení věci nezbytný. Ve zrušujícím rozsudku se tak vůbec nezabýval závěry krajského soudu vyslovenými k věci samé. Jelikož stěžovatelka nyní rozporuje právě ty úvahy, k nimž se dosud Nejvyšší správní soud neměl možnost vůbec vyjádřit, neboť nebyly předmětem jeho přezkumu ve zrušujícím rozsudku, lze uzavřít, že nynější opakovaná kasační stížnost je přípustná.

[25] Stěžovatelka předně namítá, že řízení před krajským soudem bylo opět zatíženou vadou, která měla za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud podle ní nerespektoval závazný právní názor obsažený ve zrušujícím rozsudku a opět rozhodoval na základě neúplné spisové dokumentace, která nesplňovala požadavky stanovené zákonem. Konkrétně tvrdí, že spis stavebního úřadu sp. zn. OUSR/MMB/0334282/2012, obsahuje nesrovnalosti spočívající v duálním číslování listů spisu č. 133 až 137, stejný nedostatek duálního číslování (konkrétně listů č. 64 až 68) vykazuje i spis stavebního úřadu sp. zn. USR/MMB/0171691/2018 a konečně spis vedený žalovaným pod sp. zn. S-JMK 153606/0218 neobsahuje spisový přehled, ani číslování jednotlivých listů spisu.

[26] Nejvyšší správní soud již ve zrušujícím rozsudku vyslovil, že pokud si krajský soud neopatřil úplný správní spis a podklady pro své rozhodnutí čerpal jen z rozhodnutí žalovaného či z tvrzení účastníků řízení a stavební dokumentace, trpí řízení před ním vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[27] Na uvedené reagoval krajský soud v dalším řízení tak, že opatřil ve spolupráci se správními orgány spisovou dokumentaci, kterou podrobně popsal a označil v odst. 19. napadeného rozsudku. Na tomto místě netřeba tam uvedené opakovat, Nejvyšší správní soud tudíž na tuto část napadeného rozsudku pro stručnost odkazuje. Po prověření obsahu takto obstarané spisové dokumentace dává Nejvyšší správní soud stěžovateli za pravdu v tom, že spis stavebního úřadu sp. zn. OUSR/MMB/0334282/2012 skutečně obsahuje duální číslování listů č. 133 až 137. Přestože se jedná o nedostatek odporující § 17 správního řádu, nepovažuje kasační soud tuto vadu za natolik zásadní, aby měla za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Na rozdíl od situace v řízení o kasační stížnosti před vydáním zrušujícího rozsudku (kdy byla předložena spisová dokumentace neúplná a nepodařilo se postavit na jisto, zda krajský soud při svém rozhodování disponoval úplným správním spisem), je nyní správní spis již úplný. Jeho jednotlivé listiny jsou přehledně popsány ve spisovém přehledu, žádné listiny nechybí a jediným dílčím nedostatkem je právě ona dualita číslování, která zapříčiňuje „pouze“ to, že v uvedeném správním spisu jsou obsaženy listiny, které jsou nesprávně očíslovány. Jsou však součástí tohoto spisu. Spis stavebního úřadu sp. zn. OUSR/MMB/0334282/2012 tudíž již není neúplný a zmíněná dílčí nesprávnost či nedůslednost stavebního úřadu ve vedení daného spisového materiálu nemůže v daném případě založit vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[28] Co se týče spisu stavebního úřadu sp. zn. OUSR/MMB/0171691/2018 a spisu žalovaného sp. zn. S-JMK 153606/0218, pak sám krajský soud uvedl, a stěžovatelka tuto skutečnost nerozpорије, že se jednalo o spisy, které si krajský soud přímo nevyžádal a tyto nebyly podkladem rozhodnutí stavebního úřadu či napadeného rozhodnutí, anebo rozhodnutí jim předcházejících. Z právě uvedeného důvodu namítané nedostatky v číslování prvního z těchto spisů, či chybějící spisový přehled u druhého z nich považuje Nejvyšší správní soud za irelevantní ve vztahu k předmětu sporu. Nebyly-li tyto dva správní spisy podkladem napadeného rozhodnutí, nebyl povinen z nich vycházet ani krajský soud a vytýkané nedostatky v jejich číslování či vedení nemohly jakkoliv ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku.

[29] S ohledem na právě uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[30] Stěžejní spornou otázkou je, zda lze proti certifikátu autorizovaného inspektora brojit postupem podle § 142 správního řádu. V souzené věci není sporu o tom, že na základě žádosti žadatelů, mezi nimi osob zúčastněných na řízení, stavební úřad vydal podle § 142 správního řádu rozhodnutí, v němž určil, že stěžovatelce právo stavby stvrzené napadeným certifikátem nevzniklo. Stěžovatelka však zastává názor, že s ohledem na judikaturu Ústavního soudu byla správnou obranou proti napadenému certifikátu správní žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s., nikoliv žádost o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, jak dovodil ve svém usnesení zvláštní senát, jehož závěrů se krajský soud v napadeném rozsudku dovolal.

[31] Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za podstatné uvést, že převážná část kasační argumentace směřuje právě proti závěrům obsaženým v usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 25/2012-9. S ohledem na jeho závaznost vyplývající z § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (*Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž tento spor vznikl, jakož i pro všechny orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a soudy*) však nepřísluší kasačnímu soudu závěry vyslovené v tomto usnesení jakkoliv dále přezkoumávat.

[32] Stěžovatelka dále svoji kasační argumentaci zakládá jednak na judikatuře Nejvyššího správního soudu, která předcházela usnesení zvláštního senátu (s níž se tento ve svém usnesení vypořádal), a dále odkazuje hned na několik usnesení Ústavního soudu, podle nichž není autorizovaný inspektor soukromoprávní osobou, nýbrž vystupuje ve vrchnostenském postavení a vykonává v tomto rozsahu veřejnou správu. Z uvedeného stěžovatelka dovozuje, že v takovém případě je nezbytné se proti certifikátu autorizovaného inspektora, který je (v důsledku uvedeného) správním rozhodnutím, bránit právě správní žalobou podanou podle § 65 s. ř. s. Vycházejí z tohoto svého názoru rozporuje i úvahu zvláštního senátu vyslovenou v části III.5 jeho usnesení nazvané „*Možnosti obrany proti certifikátu (obiter dictum zvláštního senátu)*“ o tom, že proti certifikátu autorizovaného inspektora se lze bránit postupem podle § 142 správního řádu. Zastává totiž názor, že řízení o určení právního vztahu podle zmíněného ustanovení se použije až tedy, jestliže nelze zahájit jiné řízení před

pokračování

správními orgány, což podle ní není tento případ. Odkazuje také na plenární nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 40/22.

[33] Z usnesení zvláštního senátu však nepochybně vyplývá, že autorizovaného inspektora nelze považovat za správní orgán a certifikát jím vydaný není správním rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu a § 65 s. ř. s. Soud ve správním soudnictví tudíž není příslušný rozhodnout o žalobě podle posledně zmíněného ustanovení. Zbývá dodat, že uvedené závěry (podrobně v usnesení zvláštního senátu odůvodněné a vyargumentované) nebyly vysloveny *obiter dictum* (to se vztahovalo až k úvahám o možnosti obrany cestou vyvolání řízení dle § 142 správního řádu) a jak již uvedeno, kasační soud je jimi i v souzené věci vázán.

[34] K závěrům zvláštního senátu vysloveným v usnesení č. j. Konf 25/2012-9 se ostatně přiklonil Nejvyšší správní soud i v navazující judikatuře, konkrétně v rozsudku ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 As 236/2018-19. Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že v uvedeném rozsudku vyjádřil Nejvyšší správní soud jistou míru oslabení judikaturní autority usnesení zvláštního senátu. Poukázal v něm totiž na to, že názor zvláštního senátu je do jisté míry oslaben tím, že (i) byl vyjádřen pouze jako *obiter dictum* a nepředstavuje proto vlastní rozhodovací důvod, na němž by závisel výrok rozhodnutí (*obiter dictum* však byl vyjádřen pouze dílčí názor o možnosti obrany proti certifikátu autorizovaného inspektora postupem podle § 142 správního řádu - viz výše odst. [33]), (ii) tento názor představuje do jisté míry osamocené tvrzení a (iii) Ústavní soud opakovaně vyjádřil určitou rezervovanost k celé koncepci usnesení č. j. Konf 25/2012-9 (např. v usnesení ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. II. ÚS 439/16). I přesto však devátý senát považoval za vhodné se závěrů vyslovených v usnesení zvláštního senátu přidržet i v tehdy řešené věci (v níž se jednalo o žádost o určení, že nevzniklo právo provést stavbu proto, že certifikát byl vydán bez řádného vyjádření žalobce), jejíž podstata spočívala v posouzení povahy certifikátu autorizovaného inspektora a v návaznosti na to ve výkladu § 117 stavebního zákona. Ani devátý senát v odkazovaném rozsudku tedy nepochyboval o tom, že prostředkem ochrany proti certifikátu autorizovaného inspektora je právě postup podle § 142 správního řádu. Ze stejné úvahy vycházel Nejvyšší správní soud i dříve, v rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 52/2016-84, v němž rozhodoval ve věci týkající se téhož autorizovaného inspektora a téhož stavebníka a téže stavby jako nyní o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 30 A 12/2014-99.

[35] S ohledem na právě uvedené neshledává ani v nynější věci Nejvyšší správní soud žádný rozumný důvod, pro který by neměly být závěry zvláštního senátu, a to nejen o povaze certifikátu autorizovaného inspektora a o postavení tohoto inspektora (viz výše), jež nebyly vysloveny „jen“ *obiter dictum*, ale i navazující úvahy (vyjádřené již v rámci *obiter dicta*) týkající se příléhavého prostředku ochrany proti certifikátu autorizovaného inspektora postupem podle § 142 správního řádu, použity i v dané věci.

[36] Odkazuje-li stěžovatelka ve své argumentaci na to, že *obiter dictum* vyjádřené závěry zvláštního senátu kritizoval Ústavní soud ve své judikatuře, což by mělo být důvodem pro změnu náhledu na možnost postupu podle § 142 správního řádu při obraně proti certifikátu autorizovaného inspektora, nutno dodat, že závěry stěžovatelkou zmiňovaných usnesení Ústavního soudu (ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. II. ÚS. 439/16, ze dne 26. 10. 2016,

sp. zn. II. ÚS 2794/16, či ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 2729/16), jimiž byly v nich posuzované ústavní stížnosti odmítnuty, nejsou (na rozdíl od nálezů) závazné *erga omnes* a nelze je považovat za precedenčně významné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1301/2013, či náleží Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05).

[37] S ohledem na vše výše uvedené je zřejmé, že judikatura správních soudů následuje závěry zvláštního senátu nejen ohledně povahy certifikátu a postavení autorizovaného inspektora, ale i co do prostředků ochrany proti tomuto certifikátu. Ani v nynější věci pak nejsou dány důvody, pro které by se od ní měl čtvrtý senát odchýlit. Tento názor zastává i přes to, že je mu známa stěžovatelkou zmiňovaná judikatura Ústavního soudu, která v obecné rovině připouští změnu právního názoru, tedy možnost rozhodnout odlišně od ustálené judikatury, existují-li pro to přesvědčivé a vážné důvody (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 566/05). O situaci, v níž by takto měl Nejvyšší správní soud postupovat v souzené věci nejde. Stěžovatelčina argumentace vychází buď z dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu, která byla usnesením zvláštního senátu překonána, či z usnesení Ústavního soudu, která však nejsou pro Nejvyšší správní soud v souzeném případě precedenčně závazná (na rozdíl od usnesení zvláštního senátu, kterými byl rozhodnut kompetenční spor – viz odst. [31] výše).

[38] Odkazuje-li stěžovatelka ve své argumentaci také na plenární náleží Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 40/22, o jehož závaznosti pro Nejvyšší správní soud v obecné rovině není pochyb, zbývá dodat, že s ohledem na předmět tam projednávané věci nemají v něm vyslovené závěry za následek překonání závěrů obsažených v usnesení zvláštního senátu. Ústavní soud se totiž v tam projednávané věci zabýval postavením autorizovaného inspektora s ohledem na odpovědnost státu za škodu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. Ústavní soud v tomto nálezu dospěl k závěru, že i přesto, že je autorizovaný inspektor považován za soukromoprávní subjekt (v čemž se shoduje se zvláštním senátem), nemůže se stát zprostit odpovědnosti za jeho jednání, jestliže na něj převádí pravomoci, které jinak v klasickém řízení uplatňuje správní orgán (stavební úřad). Z tohoto nálezu však nelze dovodit, že by Ústavní soud popřel úvahu zvláštního senátu o tom, že prostředkem ochrany proti certifikátu autorizovaného inspektora není žaloba proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., tedy že by zcela přehodnotil pohled zvláštního senátu na možnost brojit proti certifikátu autorizovaného inspektora žádostí podle § 142 správního řádu.

[39] Naopak lze z uvedeného nálezu seznat (jelikož se vztahoval k činnosti autorizovaného inspektora, který vydal napadený certifikát týkající se předmětné stavby), že Ústavní soud vyslovil totéž, co následně (cca 2 měsíce po něm) uvedl krajský soud v napadeném rozsudku. Ústavní soud totiž poukázal na to, že „jskutečnost, že právo stavby hobbymarketu nevzniklo, byla deklarována rozhodnutím Odboru územního a stavebního řízení Magistrátu města Brna ze dne 10. 3. 2017 č. j. MMB/0104559/2017, sp. zn. OUSR/MMB/0348834/2016 ve spojení s rozhodnutím Odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 30. 6. 2017 č. j. JMK 98052/2017, sp. zn. S-JMK 66524/2017/OÚPSŘ. Z uvedených rozhodnutí se taktéž podává, že

pokračování

nemovitosti stěžovatelů (i dalších osob) se nacházejí v takové blízkosti stavby, že nelze vyloučit vliv stavby např. na způsob užívání jejich nemovitostí a tím i přímé dotčení jejich vlastnických práv. Stěžovatelé tak měli být účastníky stavebního řízení, avšak autorizovaný inspektor jím svým postupem znemožnil se ke stavbě vyjádřit a stavební úřad toto pochybení nenapravil, resp. nerozhodl o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení, ačkoliv touto možností disponoval. Stavební úřad pak jednoznačně spadá mezi státní orgány, za škodu jimi způsobenou odpovídá stát [srov. § 3 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti státu za škodu].“ (důraz přidán soudem).

[40] Ani uvedený nálezní tudíž nepředstavuje důvod pro odchýlení se od opakovaně zmiňovaných závěrů zvláštního senátu vyslovených v jeho usnesení č. j. Konf 25/2012-9, spíše naopak. Za správný lze tudíž považovat postup žadatelů, kteří se žádostí o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu bránili postupu autorizovaného inspektora spočívajícímu v tom, že je v souvislosti s vydáním napadeného certifikátu opomněl, byť v nezkráceném stavebním řízení by se jednalo o osoby, jejichž vlastnické právo by mohlo být stavbou či jejím prováděním přímo dotčeno.

[41] Kasační námitky brojící proti závěrům zvláštního senátu a proti tomu, že vhodným prostředkem ochrany proti napadenému certifikátu v daném případě byla osobami zúčastněnými na řízení zvolená žádost o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, tudíž nejsou důvodné. Krajský soud v uvedeném nepochybil a jeho závěry korespondují judikatuře Nejvyššího správního soudu, jež následuje po vydání usnesení zvláštního senátu.

[42] Stěžovatelka vyjadřuje svůj nesouhlas i se závěrem krajského soudu, že žadatelům pro jejich aktivní legitimaci k podání žádosti podle § 142 správního řádu stačilo (pouze) *tvrdit*, že jsou osobami, jež byly ve zkráceném stavebním řízení opomenuty, aniž byly povinny toto tvrzení *prokázat*.

[43] Stavební úřad ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žadatelé byli osobami, které mohly být certifikátem autorizovaného inspektora dotčeny (viz str. 4 rozhodnutí stavebního úřadu), a to s ohledem na skutečnost, že jejich pozemky sousedí s předmětnou stavbou a s ohledem na imise, které dovodil z jejího charakteru. Na základě toho dospěl stavební úřad k závěru, že podmínky k vydání rozhodnutí o jejich žádosti podle § 142 správního řádu byly splněny. Tyto závěry stavebního úřadu následně potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí (v podrobnostech viz str. 4 až 6). I ten se zabýval dotčením jejich práv, a to shodně jako stavební úřad ve vztahu ke všem původním žadatelům, kterých bylo celkem 11. Ke shodným závěrům pak dospěl i krajský soud v napadeném rozsudku, konkrétně v odstavcích 28. až 36., které nyní netřeba opakovat. Lze pouze dodat, že závěry krajského soudu o této otázce, které učinil na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu, jsou velmi podrobné a precizní, jeho argumentace je přesvědčivá a Nejvyšší správní soud k vysloveným úvahám nemá jakákoliv další doplnění (viz též shrnutí o uvedené otázce v odst. [11] tohoto rozsudku).

[44] Tedy jak stavební úřad a žalovaný, tak posléze i krajský soud stěžovatelce vysvětlili důvody, pro které považovali či považují žadatele za možné účastníky zkráceného stavebního řízení, kteří byli opomenuti, čímž implicitně potvrdili, že tito žadatelé (resp. v řízení o žalobě již jen osoby zúčastněné na řízení – k tomu viz dále) prokázali možné přímé dotčení jejich vlastnických práv. K podání žádosti ve smyslu § 142 správního řádu tedy byli

aktivně legitimováni. Stěžovatelka zde zjevně přehlíží, že krajský soud v napadeném rozsudku poukázal na to, že z § 109 písm. e) stavebního zákona vyplývá, že postačuje pouhá potencialita dotčení vlastnického práva vlastníka sousedního pozemku či stavby, aby byl považován za účastníka stavebního řízení a v případě zkráceného stavebního řízení podle § 117 stavebního zákona i za přímo dotčenou osobu, kterou nelze při vydání certifikátu opomenout. V této souvislosti také vysvětlil pojem „sousední“ pozemek či stavba, jak je pojímán v judikatuře správních soudů (v podrobnostech viz odst. 32. napadeného rozsudku a tam odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016-96, či také ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014-41, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 As 3/2016-54). Krajský soud neopomněl zdůraznit ani to, že pod uvedený pojem je třeba podřadit takové pozemky, které mohou být stavbou či jejím prováděním dotčeny, nehledě na jejich vzdálenost od stavby.

[45] Jinými slovy, v daném případě, s ohledem na polohu nemovitostí ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení (tzv. přes ulici) od předmětné stavby, na povahu a velikost dané stavby a podstatnou změnu poměrů v dané lokalitě, kterou předmětná stavba znamenala s ohledem na to, že byla budována v dosud nezastavěném místě (tzv. „na zelené louce“), považoval krajský soud za skutečnosti prokazující možné přímé dotčení vlastnických práv těchto osob. Vyslovil-li také to, že nebylo povinností osob zúčastněných na řízení prokázat nezbytnost podání žádosti podle § 142 správního řádu a postačuje, že žadatelé nemají jinou možnost obrany svých práv, zbývá dodat, že v souzené věci potřeba vydání daného deklaratorního rozhodnutí byla prokázána právě samotným umístěním nemovitostí osob zúčastněných na řízení ve vztahu k předmětné stavbě (v podrobnostech srov. též odst. 33. až 35. napadeného rozsudku). Tedy nejen skutečnost, že tyto osoby jiný prostředek ochrany než postup podle § 142 správního řádu neměly, ale i to, že jejich nemovitosti byly sousedními k předmětné stavbě (tudíž mohly být předmětnou stavbou či jejím prováděním dotčeny), prokazuje jejich aktivní legitimaci. Krajský soud se ani v tomto směru nedopustil pochybení, a uvedená kasační námitka proto není opodstatněná.

[46] Stěžovatelce nutno dát za pravdu v tom, že krajský soud se otázce aktivní legitimace věnoval detailně pouze ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení a dovodil, že „*minimálně ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení zcela ob stojí závěry žalovaného, na němž je žalobou napadené rozhodnutí vystavěno. Předmětná žádost byla společná a shodná pro všechny zastoupené žadatele, nikdo z nich nevzněl specifikaci. Uvedenou žádostí bylo 'otevřeno' řízení podle § 142 správního řádu, přičemž výsledkem řízení je deklarace, že žalobci nevzniklo právo předmětné stavby stvrzené certifikátem autorizovaného inspektora v rámci zkráceného stavebního řízení podle § 117 stavebního zákona v tehdy platném znění. Jestliže by některému z žadatelů nesvědčilo postavení účastníků řízení v materiálním smyslu, nijak by to na výsledku rozhodnutí o tom, že právo stavby nevzniklo, neprojevilo (nedošlo by k dotčení práv žalobce). Pokud jde o rozhodování týkající se stavebního řízení, jedná se o rozhodnutí in rem působící vůči všem (...).*“

[47] Nejvyšší správní soud však ověřil, že stěžovatelka netvrdí, ani dříve netvrdila, který z původních žadatelů ve správním řízení (jiný než osoby zúčastněné na řízení) by konkrétně neměl být aktivně legitimován a z jakého důvodu. Postavení všech 11 původních žadatelů se přitom podrobně věnoval jak stavební úřad, tak i žalovaný. Závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí (jež tvoří s rozhodnutím stavebního úřadu jeden celek) krajský soud aproboval, a také Nejvyšší správní soud se s ním plně ztotožňuje. Měla-li přesto stěžovatelka za to, že se

pokračování

v uvedeném dopustil krajský soud pochybení, měla konkrétně tvrdit, jak se uvedená skutečnost (že u některých z žadatelů, kteří v nynějším řízení nevystupují jako osoby zúčastněné na řízení nebyla dána aktivní legitimace k podání žádosti podle § 142 správního řádu) dotkla jejích práv a jaký měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Skutečnost, že se krajský soud detailně nezabýval aktivní legitimací každého jednoho žadatele, kteří však nikterak na řízení o žalobě neparticipovali, tudíž neznamená, že krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci. Tito žadatelé, byť podali společnou žádost, měli postavení samostatných účastníků správního řízení. Krajský soud tudíž ani neměl zákonný podklad pro úvahy o správnosti závěrů správních orgánů ve vztahu k těm ze žadatelů, kteří nebyli účastníky nynějšího soudního řízení či osobami na něm zúčastněnými. Ani tato námitka stěžovatelky tudíž nemůže obstát.

[48] Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud všechny sporné právní otázky posoudil správně a nedopustil se namítaných nezákonností, když dovodil, že osoby zúčastněné na řízení byly aktivně legitimované k podání žádosti o určení, zda vzniklo právo předmětné stavby na základě napadeného certifikátu autorizovaného inspektora podle § 142 správního řádu. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tudíž také nebyl naplněn.

VI.

[49] Kasační stížnost není pro vše výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[50] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[51] O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim vznikly náklady řízení. Současně Nejvyšší správní soud nezjistil ani vznik dalších nákladů, jejichž náhradu by jim bylo možno přiznat podle věty druhé téhož ustanovení (z důvodů zvláštního zřetele hodných). Osoby zúčastněné na řízení proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu